

Родина

Яків Щоголів

В блакить замуроване небо родини,
Лани і подоли, гаї і долини,
З тропічного світу ліси;
Безкрайні і дикі степи України
З рослиною в блищах роси.

Кришталеве Ворскло, лугами повите,
Одвіку зеленими горами вкрите,
Найкраща стьожка Дніпра,
І ти, моє поле, могилами зрите,
Де спить наша слава стара!

Тягли мене змолоду саяні надії
По щастя блискуче в країни чужії;
Та проклятий був би той час,
В який, мої перли, на пишнії мрії
Зміняв би й покинув я вас!

О ні! Я не дався лукавій гордині
І вірним душею зостався родині;
За те й умиратиму я,
А й в час передсмертний скажу Україні
Тобі і могила моя!

Палацями мав я таємні діброви,
Пахущими ліжками трави шовкові,
Кущі в приголів'я росли;
І вранці, і ввечері води Ворсклові
За купіль зцілющий були.

В степу й на зелених долинах нічого
Душі невідомого, серцю чужого,
Як зріс я, ніколи не знав;
Мов аркуші в книжці казання булого
На темних могилах читав.

І в спеку південну високі могили

Таємно і сумно мені говорили,
Що мало залилося тих,
Хто б з дитинства до смерті гартував сили
На любов до родини зберіг.

Усе по користь без упину погналось...
І що ж, хіба правда по світові сталась?..
Не вірте надії своїй.
Щоб темне життя та к добру наближалось:
То в клятому пеклі розбий!